

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Trnkové a soudkyň JUDr. Věry Balejové a Mgr. Heleny Nutilové v právní věci žalobce **V. D. P.**, proti žalovanému **Generálnímu ředitelství cel**, se sídlem Praha 4, Budějovická 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2014, č. j. 6295-5/2014-900000-304.2,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 17. 9. 2014, č. j. 6295-5/2014-900000-304.2, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3000 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a obsah žaloby

Rozhodnutím ze dne 17. 9. 2014, č. j. 6295-5/2014-900000-304.2 (dále jen „napadené rozhodnutí“), vydaným podle § 116 odst. 1 písm. a) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) žalovaný změnil platební výměr Celního úřadu Jihočeského kraje (dále jen „správce daně“) ze dne 5. 4. 2013, č. j. 20694/2013-520000-32.2, tak že se ve výroku rozhodnutí v části „Výpočet daně“ ve sloupci „počet

jednotek balení“ v řádku „celkem“ mění údaj „27500“ na údaj „2750“; v ostatním ponechal rozhodnutí beze změny. Platebním výměrem ze dne 5. 4. 2013, č. j. 20694/2013-520000-32.2, stanovil správce daně žalobci podle pomůcek spotřební daň z tabákových výrobků za zdaňovací období červenec 2010 ve výši 111 720 Kč. Žalobce se stal plátcem spotřební daně podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění do 31. 12. 2010 (dále jen „zákon o spotřebních daních“).

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce dne 19. 11. 2014 žalobu k Městskému soudu v Praze. Ten ji usnesením ze dne 4. 12. 2014, č. j. 6 Af 101/2014 – 36, postoupil Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Žalobce v žalobě namítá, že napadené rozhodnutí je v rozporu s čl. 2 odst. 2, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 5, čl. 36 odst. 1 a čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a dále, že je v rozporu s § 1 odst. 2, § 2 odst. 1, 2, 3, 4, 5, 6 a 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném v době skladování neznačených tabákových výrobků do 31. 12. 2010 (dále jen „ZSDP“) a že je v rozporu s § 1 odst. 2, § 5 odst. 1, 2 a 3, § 6 odst. 1, 2, 3 a 4, § 7 odst. 1 a 2, § 8 odst. 1, 2 a 3, § 9 odst. 1 a 2, § 12 odst. 4 daňového řádu a dále, že je v rozporu s § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních, ve znění účinném ke dni 21. a 22. 7. 2010. Napadené rozhodnutí je podle žalobce především v rozporu s právem na spravedlivý proces. Správce daně podle žalobce řádně nevykonával správu daně a nebyly dodrženy základní zásady správy daní; tím byla narušena proporcionalita mezi zájmem státu na výběru daní a právem na seburčení jednotlivce.

Žalobce namítá, že Výzva k podání řádného daňového tvrzení, oznámení o zahájení řízení ze dne 8. 10. 2012, č. j. 12105/2012-036700-024, se opírala o důkazy, které nebyly založeny ve spise a které měly formální vady a nevypovídaly o skutkovém stavu věci. Podle žalobce tato výzva nemohla způsobit prolomení prekluzivní lhůty k vyměření daně podle § 148 odst. 1 daňového řádu. Tříletá prekluzivní lhůta pro vyměření daně byla prolomena uměle a nepodloženě. Žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2013, č. j. 9 Afs 88/2012 – 43, a ze dne 20. 8. 2009, č. j. 7 Ans 2/2009 – 38, publikovaný pod č. 2527/2012 Sb. NSS (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), a na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 21. 4. 2009, sp. zn. II. ÚS 703/06, a ze dne 22. 11. 2007, č. j. III. ÚS 703/06 (všechna citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná z <http://nalus.usoud.cz>).

Podle žalobce ze zákona o spotřebních daních vyplývá, že osoba, u které byly nalezeny vybrané výrobky, bude vyzvána (může to být i neformálně), aby prokázala ve smyslu § 5 a § 6 citovaného zákona jejich zdanění či osvobození od daně. Neprokáže-li osoba zdanění, jsou jí vybrané výrobky zajištěny podle § 42 citovaného zákona. Žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2009, č. j. 7 Afs 69/2007 – 85, publikovaný pod č. 2533/2012 Sb. NSS. Podle názoru žalobce měl správce daně vyzvat daňový subjekt k prokázání zdanění nebo měl zahájit daňovou kontrolu. Vybrané výrobky byly nalezeny při domovní prohlídce dne 21. až 22. 7. 2010 v domě na adrese S. č. p. 16 ve sklepní kóji č. 4. Celní ředitelství České Budějovice teprve dne 29. 11. 2011 postoupilo případ Celnímu úřadu Strakonice, který teprve dne 9. 8. 2012 předvolal zástupce Společenství vlastníků jednotek domek č. p. 16 ve Strážném paní I. Ž. a zjistil od ní, kdo je vlastníkem sklepa č. 4., což bylo doloženo převodními listinami až dne 5. 3. 2013. Celní úřad přitom již dne 8. 10. 2012 vyhotovil Výzvu k podání řádného daňového tvrzení, oznámení o zahájení řízení, ve které se však uvádí, že prokazatelným uživatelem sklepa č. 4 je podle nájemní smlouvy právě žalobce. Danou výzvu považuje žalobce za účelovou a sloužící pouze

k prodloužení lhůty pro vyměření daně na úkor daňového subjektu. Žalobce poukazuje na to, že správce daně byl téměř dva roky nečinný; přitom mohl hned po vypršení lhůty k podání řádného daňového tvrzení zahájit řízení o vyměření daně či žalobce vyzvat k podání daňového přiznání.

Výzva k podání řádného daňového tvrzení byla podle žalobce vydána v rozporu se zásadou materiální pravdy. Důkazy, které měly žalobce usvědčit, neměly oporu ve spisu a činily rozhodnutí rozporným. Jako důkaz je uváděna nájemní smlouva ke sklepu č. 4. Taková smlouva jednak není ve spise a jednak ji žalobce nikdy nepodepsal. Odkaz na neexistující nájemní smlouvu označil žalovaný v napadeném rozhodnutí za drobnou nepřesnost. Dále žalobce namítá, že před vydáním této výzvy nikdy nebyl podroben žádnému úkonu, při kterém by se mohl vyjádřit k vybraným výrobkům a nebyl vyzván, aby prokázal skutečnosti podle § 5 nebo § 6 zákona o spotřebních daních. Tuto výzvu učinil až žalovaný, a to z opatrnosti, jak sám uvedl. Svým postupem žalovaný potvrdil, že výzva k prokázání zdanění či osvobození od daně má předcházet konstatování, že byly naplněny znaky pro určení osoby jako plátce daně.

Správce daně ve výzvě vycházel z vyjádření zástupkyně Společenství vlastníků jednotek a z prohlášení žalobce ze dne 3. 9. 2012 k užívání sklepa č. 4. Prohlášení o užívání sklepa bylo žalobci dáno k podpisu paní Ž., aniž by mu byl vysvětlen obsah a účel této písemnosti (žalobce nerozumí dobře česky). Prohlášení bylo žalobci podle jeho názoru předloženo účelově, o čemž svědčí doba sepsání a účel vyhotovení i samotný text prohlášení. Z obsahu spisu má žalobce za prokázané, že paní Ž. a Společenství vlastníků jednotek vědělo, co je předmětem řízení a k čemu se vyhotovuje plánek sklepních prostor. Výzva k podání řádného daňového tvrzení se dále opírala o protokol o domovní prohlídce ze dne 21. 7. 2010, který však nebyl žádnou ze zúčastněných osob podepsán a není v něm napsáno, že předmětné cigarety byly nalezeny ve sklepě č. 4. Správce daně i žalovaný ztotožňují sklepní kóji č. 4 s objektem č. 1 podle protokolu o domovní prohlídce; taková souvislost však podle žalobce z protokolu nevyplývá. Plánek o rozmístění sklepů není nikým verifikován a není na něj žádný odkaz ani v samotném protokolu o domovní prohlídce. Z těchto důvodů podle žalobce existují pochybnosti o správném množství cigaret, a tedy i o správné výši daně samotné. Výzva k podání řádného daňového tvrzení trpí podle žalobce takovými nedostatky, že nemůže vyvolávat účinek prolomení tříleté prekluzivní lhůty k vyměření daně. Žalovaný se podle žalobce v napadeném rozhodnutí s vadami výzvy nevypořádal a tyto vady nezhojil.

Žalobce tvrdí, že dlouhou nečinností správce daně byl připraven o aktivní obranu, byl zbaven možnosti předvolat svědky či dokonce obratem získávat informace o podezřelé osobě ze skladování vybraných výrobků. Žalobce totiž uvádí, že nevěděl, že předmětný sklep je součástí jeho bytové jednotky, kterou nabyl darováním. Podle žalobce nečinností byla narušena rovnost zbraní. Při souběhu trestního řízení a daňového řízení nic nebránilo správci daně zahájit kroky k vyměření obratem a ne až po dvou letech. Žalobce odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2011, č. j. 8 Afs 4/2011 – 71, a ze dne 3. 3. 2010, č. j. 1 Afs 12/2010 – 107.

Žalobce dále brojí proti postupu správce daně při podání žádosti o prodloužení lhůty k vyjádření se k podkladům před vydáním rozhodnutí a proti tomu, jak tuto námitku vypořádal žalovaný. Žalobce poukázal na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2010, č. j. 5 Afs 65/2009 – 128. Žalobce uvádí, že se dne 6. 3. 2013 na základě oznámení správce daně dostavil s tlumočníkem k nahlédnutí do spisu a zároveň požádal o prodloužení lhůty

k vyjádření k podkladům. O nahlížení do spisu byl sepsán protokol. O žádosti žalobce na prodloužení lhůty k vyjádření však nebyl sepsán protokol a pracovník správce daně žalobci sdělil, že už je zbytečné žádat o prodloužení, neboť již bude vydáno rozhodnutí. Žalovaný na základě obsahu spisu v odvolacím řízení popřel, že by taková žádost byla podána, a námitkou se dále nezabýval. Podle žalobce nemá ovšem úřední záznam žádnou důkazní hodnotu. Podle žalobce je ústní zamítnutí žádosti o prodloužení lhůty k vyjádření referentem správce daně vydáním rozhodnutí v materiální podobě, které neobsahovalo poučení, a proto jej mohl žalobce napadnout až v rámci odvolání, neboť lhůta tří měsíců pro podání odvolání byla zachována. Žalobce navrhuje jako důkaz provést výslech svědka, a to tlumočníka pana H. N., který se s ním dne 6. 3. 2013 ke správci daně dostavil. Žalobce je toho názoru, že mu jednáním správce daně bylo odňato právo vyjádřit se k podkladům řízení.

Žalobce namítá postup správce daně při určení úředních osob, neboť mu tím bylo upřeno právo namítat podjatost úřední osoby. Podle § 12 daňového řádu, účinného v době vydání platebního výměru, platilo, že správce daně provede úřední záznam o tom, kdo je pověřenou úřední osobou. Přitom vyjma paní J. a pana P. nebylo ze spisu seznatelné, kdo se podílel na řízení a je skutečně úřední osobou. Jednání pana P., Mgr. J. a plk. K. považuje žalobce za úkony, které nebyly činěny řádně identifikovanými úředními osobami. Podpisy na rozhodnutích jsou proto v rozporu s § 102 odst. 1 písm. g) daňového řádu, neboť nejde o podpisy úředních osob. Úřední osoba přitom musí být vždy zjistitelná, a to v jakékoliv fázi řízení, resp. od počátku. Lze-li připustit, že paní J. a pan P. byly úředními osobami, pak ale ředitel celního úřadu plk. K. úřední osobou ve smyslu § 12 daňového řádu nebyl a zpětně jej úřední osobou stanovit nelze. To, že jeho pověření k podpisu je dáno z titulu jeho funkce, je podle žalobce irrelevantní. Řádně určení úřední osoby souvisí se zásadou legitimního očekávání a předvídatelnosti rozhodování. Z ostatních úředních záznamů je jasné, kdo je úřední osobou. Ovšem plk. K. nebyl do dne vyhotovení rozhodnutí o odvolání nikde ve spise veden jako úřední osoba.

Žalobce namítá nesprávnost postupu při určení pláce daně podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních, neboť nebyly naplněny znaky určující osobu plátce daně. Žalobce nesouhlasí ani s postupem při stanovení daně a její výše. Závěry daňových orgánů jsou podle žalobce v rozporu s ustálenou judikaturou, podle které má správce daně zkoumat v určité posloupnosti, kdo je skutečným plátcem daně (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2009, č. j. 9 Afs 59/2008 – 80, a ze dne 6. 10. 2010, č. j. 9 Afs 11/2010 – 71, a rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 9. 6. 2003, sp. zn. IV. ÚS 337/02). Platební výměr i napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s citovanou judikaturou, neboť nelze přenést povinnost na osobu pouze formální aplikací práva, aniž by byly zohledněny všechny okolnosti případu a další jiné osoby, které jsou odpovědné za nezákonné nakládání s vybranými výrobky; správce daně toto nezohlednil a prostým formalismem stanovil žalobce jako plátce daně.

Žalobce odkázal na Postoupení informace ze dne 29. 11. 2011, č. j. 7101-2/2011-030100-21, kterým Celní ředitelství České Budějovice předalo Celnímu úřadu Strakonice materiály za účelem zahájení úkonů ve věci vyměření spotřební daně. Součástí tohoto postoupení bylo deset příloh, mimo jiné nájemní smlouva mezi panem (zbytek začerněno). Žalobce dovozuje, že se lze oprávněně domnívat, že žalovaný nezohlednil všechny skutečnosti a okolnosti případu a formálně stanovil žalobce jako osobu plátce daně. Z odůvodnění obou rozhodnutí není zřejmé, jakým způsobem se správce daně či žalovaný vypořádal se závěry o určování skutečného plátce daně. Rozhodnutí je podle žalobce v tomto bodě nepřezkoumatelné. Žalobce odkazuje již na shora citovanou judikaturu.

Žalobce byl určen jako plátce daně v souvislosti s nabytím vlastnictví k bytové jednotce č. 16/3 v domě na adrese S. č. p. 16, a to na základě dopisu Společenství vlastníků jednotek a nabývacích titulů k bytové jednotce. Žalobce namítá, že tyto smlouvy, ve kterých se hovoří o příslušenství bytu, resp. o sklepech, nikdy neviděl a o jejich existenci nevěděl. V darovací smlouvě, na základě které nabyt žalobce vlastnické právo k jednotce č. 16/3, není uvedeno příslušenství, resp. sklep, který patří k bytové jednotce a ve kterém byly nalezeny vybrané výrobky. Žalobce opakuje, že používal sklepní kóji č. 2, což je uvedeno i v protokolu o domovní prohlídce. Z protokolu o domovní prohlídce vyplývá, že zástupce Společenství vlastníků jednotek nevěděl, komu sklep č. 4 patří a uvedl, že ještě před prohlídkou v minulosti byly vyzvány osoby vietnamské národnosti, aby sklep vyklidily. Žalobce poukazuje na to, že on v této souvislosti osloven nebyl. Dále žalobce namítá, že předložené nabývací tituly byly vyhotoveny až dne 15. 2. 2013 Katastrálním úřadem v Prachaticích. Žalobce poukazuje na to, že v souvislosti s výsledky domovní prohlídky nebyl nikdy vyšetřován ani kontaktován orgány činnými v trestním řízení. O tom, že by snad měl mít sklep č. 4 v užívání, se žalobce dozvěděl až po domovní prohlídce, když se hledal majitel. Žalobce tvrdí, že z protokolu o domovní prohlídce, z kupní smlouvy (prodávající D. M. a kupující D. D. N.) a z darovací smlouvy vyplývá, že žalobce neměl ke sklepu č. 4 a k tam nalezeným cigaretám žádný kvalifikovaný vztah. Žalobce uvádí, že bytovou jednotku nabyt v dobré víře jako dar. Když přebíral byt a jeden sklep, tak nic nenásvědčovalo tomu, že k bytu patří ještě další sklep. Žalobce poukazuje na to, že byt nabyt do svého vlastnictví cca jeden měsíc před domovní prohlídkou, což byla krátká doba na to, aby přišel na to, že k bytu patří ještě další sklep. Žalobce tvrdí, že k bytu dostal jen klíč od bytu, schránky a od sklepa, který užíval a byl zapsán pod jeho jménem v protokolu o domovní prohlídce (sklep č. 2).

Užitím vyjádření Společenství vlastníků jednotek jako důkazu je podle žalobce obcházením institutu svědecké výpovědi, čímž bylo žalobci znemožněno se ke svědecké výpovědi vyjádřit a klást svědkovi důkazy. Dané vyjádření Společenství vlastníků jednotek považuje žalobce za účelové, neobjektivní a jednostranné, neboť bylo ovlivněno tím, že správce daně zahájil daňové řízení s tímto subjektem jakožto s plátcem spotřební daně z vybraných výrobků.

Žalobce uvádí, že navrhoval předvolat svědky a doplnit spis o další podklady, které by svědčily v jeho prospěch a které by byly v souladu se zásadou materiální pravdy podkladem řízení. Žalobce žádal o doplnění spisu o podklady, které měly být přílohou Postoupení informace ze dne 29. 11. 2011. Dále žádal o doplnění spisu písemnostmi z trestního spisu CB – 0339/TS-1/2010, jehož součástí je i protokol o domovní prohlídce. Žádal o doplnění spisu o jména příslušníků, kteří se podíleli na vyšetřování; ty chtěl žalobce vyslechnout jako svědky. Z doložených písemností by bylo možné zjistit, kdy se daňové orgány dozvěděly o nezákonném nakládání s cigaretami a kdy začaly podnikat kroky k odhalení této činnosti, zda jméno žalobce figurovalo mezi podezřelými a zda byly nějaké důkazy o tom, že žalobce s cigaretami nakládal. V případě, že by nebyly doplněny údaje příslušníků, kteří vyšetřování vedli, žádal žalobce o výslech příslušníků, kteří podle protokolu provedli domovní prohlídku k tomu, aby sdělili, kdo dal pokyn k provedení domovní prohlídky. Tato osoba by pak měla být vyslechnuta. Žalobce žádal též o výslech obyvatel domu na adrese S. č. p. 16, aby uvedli, zda viděli žalobce, že sklep užívá. Dále žalobce navrhoval výslech osob N. T. H. a D. T. V. k okolnostem převzetí bytu od dárce a zda a kdo byt i sklep užíval před ním. Žalobce navrhoval i výslech dárce L. V. H. k tomu, co mu daroval, resp. fyzicky předal a aby uvedl, zda sklep č. 4 užíval či zda ho užíval někdo jiný. Žalobce předložil jako důkaz prohlášení L. T. N. (který bydlel na adrese S. č. p. 16), který se

hlásí k nalezeným cigaretám ve sklepě č. 4; v této souvislosti předložil žalobce usnesení Okresního soudu v Prachaticích ze dne 9. 10. 2012, č. j. 4 T 212/2012 – 325, týkající se pana L. T. N. a nakládání s nekolkovanými cigaretami v obci S. Žalobce tvrdil i to, že L. T. N. bydlel v době před domovní prohlídkou v bytě, který žalobce nabyt darem. Žalobce má za to, že to v celém kontextu věci vzbuzuje dojem, že domovní prohlídka byla provedena právě v souvislosti s tím, že L. T. N. prodával v obci padělané a nekolkované cigarety.

Žalovaný však nepředvolal žádného z navržených svědků, nevzal námitky žalobce v potaz a prohlášení L. T. N. prohlásil za účelové. Žalovaný čerpal z příkazu Okresního soudu v Prachaticích k domovní prohlídce ze dne 21. 7. 2010, č. j. 7 Nt 226/2010 – 4, který však nebyl založen ve spise a o kterém žalobce nevěděl. Žalobce dovozuje, že žalovaný využívá informace z nějakého trestního řízení v jeho neprospěch. Tím, že žalobci nebyly tyto informace poskytnuty před vydáním rozhodnutí, byl porušen § 135 odst. 3 daňového řádu.

Žalobce je toho názoru, že se nemohl stát plátcem daně, neboť správce daně nezkoumal vůbec splnění zákonných podmínek pro stanovení plátce daně podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních a ani žalobce předem nevyzval k prokázání zdanění či osvobození od daně a rovnou vydal Výzvu k podání řádného daňového tvrzení. Žalobce je toho názoru, že nebyla prokázána příčinná souvislost mezi jednáním žalobce a skladováním vybraných výrobků. Žalovaný vůbec nedbal zásady dobré víry a toho, že žalobce nabyt práva k bytu, aniž by věděl o existenci předmětného sklepa. Žalovaný vůbec nevzal v potaz, že sklep mohl být před žalobcem zatajen s jistým záměrem.

Žalobce namítá, že v řízení nebylo prokázáno, že měl přístup do sklepa č. 4 a tudíž, že měl cigarety v detenci. Podle žalobce nebylo též v řízení zjišťováno, zda s cigaretami nakládala a zda do sklepa měla přístup jiná osoba než žalobce (str. 8 odstavec dva napadeného rozhodnutí). Podle žalobce nebylo v řízení prokázáno, že připustil, aby v jím vlastněných prostorech byly skladovány neznačené cigarety a že tomu mohl jednoduše zabránit (str. 9 odstavec tři napadeného rozhodnutí).

Výše vyměřené daně byla podle žalobce stanovena v rozporu se zásadou materiální pravdy. Jako důkaz o množství nalezených cigaret je použit protokol o domovní prohlídce, ze kterého však jednoznačně nevyplyvá, že předmětem daně jsou cigarety nalezené ve sklepě č. 4. Sklep č. 4 není ztotožněn s objektem č. 1 podle protokolu.

Žalobce dále namítá, že byl nesprávně označen v rozhodnutí jako fyzická osoba podnikající na základě živnostenského oprávnění. Řízení bylo vedeno s neexistující subjektem – fyzickou osobou podnikatelem. Žalobce uvádí, že v době od 1. 1. 2010 do 31. 12. 2011 měl pozastavenou podnikatelskou činnost. Vlastnictví bytové jednotky navíc nesouvisí s podnikáním žalobce.

Žalobce namítá též porušení zásady dvojinstančnosti řízení. Žalovaný postupoval v rozporu s § 77 odst. 1 písm. b) daňového řádu a se zásadami daňového řádu podle § 5 odst. 1, 2 a 3, § 6 odst. 1, 3 a 4 a § 7 odst. 1 daňového řádu. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2006, č. j. 2 Afs 143/2004 – 105, publikovaný pod č. 1620/2008 Sb. NSS, a na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2007, sp. zn. IV. ÚS 493/06. Podle žalobce se plk. Mgr. Č. podílela na řízení jak v prvním stupni jako zástupkyně ředitelky odboru 02 a vedoucí oddělení 21 Celního ředitelství (Postoupení informace ze dne 29. 11. 2011), tak ve druhém stupni jako vedoucí oddělení Správních činností – České Budějovice (Výzva k uplatnění práv účastníka řízení po ukončení dokazování Generálního

ředitelství cel ze dne 27. 11. 2013, rozhodnutí o povolení prodloužení lhůty ze dne 2. 1. 2014 a rozhodnutí o zamítnutí prodloužení lhůty ze dne 19. 2. 2014, úřední záznam o určení úřední osoby ze dne 12. 6. 2013).

Žalobce dále namítá, že mu žalovaný neumožnil nahlížet do spisu podle § 66 daňového řádu a nevedl spis podle § 65 odst. 2 daňového řádu. Žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 11. 2012, č. j. 15 Af 73/2010 – 49, publikovaný pod č. 2788/2013 Sb. NSS. Žalobce poukazuje na to, že byl zničen jeden z důkazů – předmětné cigarety; přitom jde o podklad a předmět rozhodování. Podle žalobce z protokolu o domovní prohlídce nevyplývá souvislost mezi sklepem č. 4 a objektem č. 1 a množstvím zde nalezených cigaret; přiložený plánec není nikde verifikován a není na něj odkaz v protokolu. Zajištěné cigarety nejsou ve spise úředně zadokumentovány. Přitom v Postoupení informace je jako příloha uváděno usnesení ze dne 24. 8. 2011 o vydání tabákových výrobků. Dopisem ze dne 29. 8. 2014 bylo žalobci sděleno, že předmětné cigarety byly zničeny. Žalobce je toho názoru, že když byla daň stanovena za použití pomůcek, tak měl mít daňový subjekt možnost seznámit s podklady pro stanovení daně, což jsou i cigarety samotné. Zákon při stanovení výše daně počítá např. i s minimální délkou tabákového provazce podle § 104 odst. 5 zákona o spotřebních daních. Z obsahu spisu není zřejmé, o jak dlouhé cigarety se jednalo. Ve spise není založena žádná dokumentace, žádný protokol či rozhodnutí o zajištění cigaret. Ve spise se nachází pouze jakýsi seznam zajištěných cigaret, který ani není podepsán. Podle názoru žalobce měly být cigarety a i krabičky k dispozici minimálně do pravomocného rozhodnutí o vyměření daně.

Žalobce dále namítá, že mu žalovaný neumožnil nahlížet do spisu podle § 66 daňového řádu a nevedl spis podle § 65 odst. 2 daňového řádu. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 1 Afs 50/2007 – 106, publikovaný pod č. 1567/2008 Sb. NSS. Žalovaný odmítl doplnit spis o přílohy, které byly přiloženy k Postoupení informace ze dne 29. 11. 2011. Podle žalobce spis mohl být o tyto listiny doplněn a odpovídající údaje mohly být začerněny, aby byla zachována mlčenlivost daňových orgánů. Z těchto písemností by bylo možné prokázat, že se nezákonného nakládání s cigaretami dopustila jiná osoba. O tom podle žalobce svědčí odkaz na nájemní smlouvu, která byla přiložena k Postoupení informace a která je citována ve Výzvě k podání řádného daňového tvrzení. Spis nebyl formálně členěn na část veřejnou a neveřejnou, i když de facto členěn byl např. s ohledem na začerněné údaje o osobách. Přílohy Postoupení informace měly být v úplném znění založeny v neveřejné části spisu.

Konečně žalobce vznesl i námitku k doplnění spisu o ověřenou kopii protokolu o domovní prohlídce, neboť ověření je v rozporu se zákonem č. 21/2006 Sb. a s prováděcí vyhláškou č. 36/2006 Sb., a proto nemůže být důkazem. Jestliže nemají daňové orgány pravomoc ověřovat podle těchto právních předpisů, tak nemohou ověřovat shodu kopie s originálem.

II. Stručné shrnutí vyjádření žalovaného správního orgánu

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný konstatoval, že se žalobní body v podstatě kryjí s námitkami uvedenými v odvolání, a proto odkázal na obsah napadeného rozhodnutí.

III. Obsah správního spisu

Ze správního spisu vyplynuly pro nyní projednávanou věc následující podstatné skutečnosti: Přípisem Celního ředitelství České Budějovice ze dne 29. 11. 2011 byla Celnímu úřadu Strakonice postoupena informace o výsledku domovní prohlídky ve dnech 21. a 22. 7. 2010 na adrese S. č. p. 16, kde byly ve sklepních prostorách nalezeny nezačerné tabákové výrobky – cigarety, které byly zajištěny. Vzhledem k místu pobytu potenciálního plátce spotřební daně byla věc postoupena k zahájení úkonů ve věci vyměření spotřební daně. V informaci se též uvádí, že prokazatelným nájemcem prostor v objektu, ve kterém byly cigarety nalezeny, byla podle nájemní smlouvy fyzická osoba, pan jméno a příjmení začerněno. Přílohou této informace mělo být deset listin (mimo jiné i nájemní smlouva). Součástí spisu je též seznam zajištěných tabákových výrobků a odborné vyjádření Celně technické laboratoře.

Součástí spisu je kopie nepodepsaného protokolu o domovní prohlídce ze dne 21. 7. 2010 na adrese S. č. p. 16. Při domovní prohlídce byly nalezeny a zajištěny cigarety (LM modré, LM červené, Classic – red, Marlboro – red, HB) a oblečení značek Nike, Adidas, Bench, Jack Wolfskin. Součástí protokolu je i plánek sklepních prostor s určením sklepních kójí, v nichž byly nalezeny nezačerné cigarety a padělky výrobků.

Výzvou ze dne 9. 8. 2012 předvolal správce daně Společenství vlastníků jednotek domu č. p. 16 ve Strážném, aby se zástupce dostavil k jednání ve věci skladování zajištěných tabákových výrobků. Dne 5. 9. 2012 se dostavila I. Ž., zástupkyně Společenství vlastníků jednotek a předložila plánec sklepních prostor a prohlášení žalobce ze dne 3. 9. 2012, v němž je uvedeno, že je od června 2010 vlastníkem sklepa č. 2 a 4 a že si zodpovídá osobně za všechny věci v něm uložené.

Dne 8. 10. 2012 vydal správce daně pod č. j. 12105/2012-036700-024 Výzvu k podání řádného daňového tvrzení a Oznámení o zahájení vyměřovacího řízení, kterou adresoval žalobci. V odůvodnění této výzvy bylo uvedeno, že žalobce je prokazatelným uživatelem sklepní kóje č. 4 na základě nájemní smlouvy a že v této sklepní kóji bylo při domovní prohlídce nalezeno 2750 krabiček cigaret značek LM modré, LM červené a Classic red (celkem 55000 ks cigaret). Dne 26. 10. 2012 proběhlo jednání se žalobcem, na němž popřel, že by v době domovní prohlídky sklep č. 4 užíval a že neví, kdo jej užíval a kdo tam cigarety uložil.

Součástí spisu jsou dále nabývací tituly k bytové jednotce č. 16/3 na adrese S. č. p. 16, a to smlouva o převodu vlastnictví jednotek ze dne 21. 3. 2003 (bytovou jednotku č. 16/3 nabyla D. M.), kupní smlouva mezi D. M. a D. D. N. ze dne 23. 2. 2006, usnesení Okresního soudu v Prachaticích ze dne 19. 4. 2010 o tom, že vše po zemřelém D. D. N. dědí jeho jediný dědic H. L. V., a darovací smlouva mezi L. V. H. a žalobcem ze dne 16. 6. 2010. Dále je ve spise založeno vyjádření Společenství vlastníků jednotek ze dne 14. 2. 2013.

Sdělením ze dne 20. 2. 2013 vyrozuměl správce daně žalobce, že ve lhůtě deseti ode dne doručení tohoto sdělení může žalobce nahlédnout do spisu a doplnit další podklady řízení a že po uplynutí této lhůty bude vydáno rozhodnutí. Žalobce se s tlumočníkem dostavil dne 6. 3. 2013 a nahlédl do spisu a dokumenty mu byly nahrány na nosič CD; o tom byl sepsán úřední záznam.

Dne 5. 4. 2013 vydal správce daně pod č. j. 20694/2013-520000-32.2 platební výměr na spotřební daň z tabákových výrobků za zdaňovací období červenec 2010, přičemž daň stanovil podle pomůcek ve výši 111 720 Kč. Správce daně zhodnotil zjištěný skutkový stav

věci a podklady řízení a dospěl k závěru, že v době domovní prohlídky byl jediným vlastníkem a uživatelem sklepní kóje č. 4 žalobce a že je tedy plátcem spotřební daně podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních. Výše spotřební daně byla vypočtena způsobem podle § 104 zákona o spotřebních daních. Proti platebnímu výměru podal žalobce včasné odvolání.

V odvolacím řízení byl spis doplněn o kopii podepsaného originálu protokolu o domovní prohlídce a o úřední záznam o úředních osobách správce daně podle § 12 odst. 4 daňového řádu. Žalovaný dne 27. 11. 2013 pod č. j. 30401-4/2013-900000-304.2 vydal výzvu k uplatnění práv účastníka řízení po ukončení dokazování, v níž žalobce vyzval k prokázání zdanění nebo oprávněného nabytí vybraných výrobků osvobozených o daně a k uplatnění práva na vyjádření se ke zjištěným skutečnostem a důkazům, to vše ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení výzvy. K žádosti žalobce žalovaný prodloužil lhůtu na šedesát dnů. Opakované žádosti o prodloužení lhůty již žalovaný nevyhověl. Žalobce doručil své vyjádření ve věci žalovanému dne 25. 2. 2014 a doložil též listinné doklady jako důkazy. V srpnu 2014 pak žalobce požádal o prohlídku cigaret; tato žádost byla postoupena Celnímu úřadu Jihočeského kraje.

Dne 17. 9. 2014 vydal žalovaný pod č. j. 6295-5/2014-900000-304.2 napadené rozhodnutí.

IV. Právní hodnocení soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud rozhodl ve věci bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s. ř. s.

Žaloba je důvodná.

Předmětem posouzení krajského soudu je právní otázka, který subjekt ve sklepní kóji č. 4 v bytovém domě na adrese S. č. p. 16 ve smyslu zákona o spotřebních daních skladoval nezačleněné tabákové výrobky a v důsledku toho se stal plátcem spotřební daně podle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních.

Zákon o spotřebních daních v § 4 odst. 1 písm. f) stanoví, že plátcem daně je právnická nebo fyzická osoba, která skladuje nebo dopravuje vybrané výrobky ve větším množství, uvádí do volného daňového oběhu vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o výrobky zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich nabytí oprávněně bez daně. Smyslem citovaného ustanovení je postihovat za neoprávněné skladování většího množství vybraných výrobků jejich skladovatele, tj. osobu, která má k těmto výrobkům vlastní subjektivní vztah. Rozhodování v těchto věcech je proto vždy do jisté míry kasuistické, ovlivněné okolnostmi toho kterého případu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2009, č. j. 9 Afs 59/2008 - 80).

Výkladem pojmu *skladování* se Nejvyšší správní soud zabýval v rozsudku ze dne 26. 2. 2009, č. j. 7 Afs 69/2007 – 85, publikovaném pod č. 2533/2012 Sb. NSS, dle něhož: „Pro závěr, že konkrétní osoba (ve větším množství) „skladuje“ vybrané výrobky, není nutné prokázat, že o existenci těchto výrobků věděla a měla v úmyslu je uchovávat a zajišťovat před

znehodnocením, odcizením apod. Za účastníka řízení vedených ve smyslu § 42 odst. 2, 11 a 12 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, tak může být považován i ten, kdo má tyto výrobky pouze v detenci, není-li zjištěna osoba, která by je skladovala "kvalifikovaným" způsobem." Citované rozhodnutí se týkalo řízení o zajištění vybraných výrobků, nicméně výklad pojmu skladování je použitelný i na právě projednávanou věc. Sedmý senát Nejvyššího správního soudu v odůvodnění svého rozsudku blíže uvedl následující: „Z povahy věci však plyne, že vlastníka nemovitosti, v níž je uskladněno jisté zboží, nelze a priori považovat za skladovatele těchto věcí. U skladování je totiž nutno předpokládat jistý kvalifikovaný vztah k uskladněnému zboží. Atributem skladování bude přinejmenším vědomost o zboží a úmysl je uchovávat a zajistit před znehodnocením, odcizením apod. [...] Nejvyšší správní soud si je nicméně vědom praktických potíží, které by s dokazováním shora popsaných skutečností byly spojeny a které by mohly, dle jeho názoru, vést často i ke zmaření účelu celého řízení. Shora popsaný výklad proto konfrontoval i s výkladem teleologickým. [...] Z tohoto pohledu je závěr plynoucí z jazykového výkladu zcela neudržitelný a pojem skladování by měl být vykládán spíše ve smyslu detence.“

Blíže se k této problematice vyjádřil zdejší soud i v rozsudku ze dne 23. 4. 2009, č. j. 9 Afs 59/2008 - 80, v němž uvedl, že „Smyslem zákona č. 353/2003 Sb. je skutečně postihovat za neoprávněné skladování neznačených tabákových výrobků jejich skladovatele, tj. osobu, která má k těmto výrobkům vlastní subjektivní vztah. Těmito osobami mohou v obecné rovině být např. neoprávněný uživatel skladovacích prostor, podnájemce, nájemce či vlastník, u nichž je nutno prověřit postupně jejich vztah ke skladovacím prostorům. Odpovědnost za skladování vybraných výrobků je objektivní, nelze ji však chápat v tom smyslu, že za tento delikt odpovídá za všech okolností každý nájemce nebytových prostor, kde byly vybrané výrobky nalezeny. Odpovědnost nelze spojovat pouze s prostorem, nýbrž v prvé řadě s předmětnými výrobky a jejich detentorem“.

Detence je obdobná držbě, jejíž podstatou jsou dva prvky: vůle držitele nakládat s věcí jako s vlastní (subjektivní prvek) a faktické ovládání věci, tzv. výkon faktického panství nad věcí (objektivní prvek). Detenční právo vykonává osoba, která stejně jako držitel vykonává faktické panství nad věcí, avšak nakládá s věcí jako s cizí. U detentora je tedy dáno faktické ovládání věci, nikoli však vůle nakládat s věcí jako s vlastní (blíže viz Fiala, J.; Kindl, M. a kol. Občanské právo hmotné. Plzeň: Aleš Čeněk, 2007, s. 244).

Pro vznik daňové povinnosti podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních je relevantní uložení vybraných výrobků u osoby, kterou lze považovat za skladovatele ve smyslu výše uvedeném, neboť shora provedený výklad pojmu skladování je použitelný i na právě projednávanou věc. Pro naplnění tohoto pojmu je nepodstatné, kdo má uložené výrobky ve svém vlastnictví (srov. také rozsudky zdejšího soudu ze dne 20. 8. 2009, č. j. 1 Afs 81/2009 - 68, a ze dne 27. 6. 2008, č. j. 5 Afs 35/2008 - 53), podstatné je faktické ovládání věci. Z povahy věci pak plyne, že při určování osoby povinné k dani se daňové orgány obrací nejprve na osoby, u nichž je detence zboží nejvíce pravděpodobná, tedy vlastníka či oprávněného nájemce skladovacích prostorů. Tyto osoby buď prokáží, že se jedná o výrobky zdaněné, případně se od odpovědnosti odvést daň liberují, protože prokáží, že k těmto výrobkům nemají jakýkoliv kvalifikovaný vztah (srovnej rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 2. 2009, č. j. 7 Afs 69/2007 - 85). Je však třeba zdůraznit, že určování osoby povinné k dani nemůže být ani v těchto specifických případech svévolné či nahodilé, ale jak Nejvyšší správní soud zdůraznil v rozsudku ze dne 23. 4. 2009, č. j. 9 Afs 59/2008 - 80: „Postup cestou od osoby s nejbližším vztahem k výrobkům k osobám

dalším je nutné omezit, a to pouze na osoby, u kterých je existence detenčního práva k výrobkům alespoň pravděpodobná“.

Je třeba konstatovat, že žalobce v žalobě výslovně nerozporuje závěr, že sklep č. 4 nabyl darovací smlouvou jako příslušenství bytové jednotky č. 16/3. Žalobce však uvádí, že nevěděl o tom, že tento sklep je příslušenstvím, neboť o tom nebyl informován a užíval pouze sklep č. 2; dále žalobce uvedl, že při přebírání bytu dostal klíče od bytu, schránky a od sklepa č. 2, který užíval. V řízení podle žalobce nebylo prokázáno, že měl přístup do sklepa č. 4 a že měl cigarety v detenci.

Krajský soud je toho názoru, že v řízení nebylo jednoznačným způsobem prokázáno, že detentorem vybraných výrobků byl právě žalobce. Žalobce se bránil jednak tvrzením, že o existenci sklepa č. 4 nevěděl a neměl od něj klíče a že darováním nabyl vlastnictví k bytu č. 16/3 a jeho příslušenství ke dni 16. 6. 2010, což je cca jeden měsíc před tím, než došlo k domovní prohlídce. Žalobce poukazuje na to, že se o svém právu užívat sklep č. 4 dozvěděl až několik měsíců po provedené domovní prohlídce. Žalobce navrhoval výslech celé řady osob a navrhoval doplnit spis o listinné důkazy; svou aktivitou se snažil prokázat, že ač byl vlastníkem sklepa, tak se ještě neujal jeho držby, a tedy ani nemohl být detentorem cigaret v tom sklepe uložených. Žalobce též poukázal na případ, který byl ve Strážném řešen na jaře 2010, a sice, že pan L. T. N. by mohl mít s vybranými výrobky něco společného (žalobce předložil jeho prohlášení, kterým se hlásí k vlastnictví vybraných výrobků a k tomu, že je do daného sklepa umístil). Žalobce též požadoval doplnění spisu o přílohy Postoupení informace ze dne 29. 11. 2011. Tyto důkazní návrhy učinil žalobce v odvolacím řízení. Žalovaný správní spis o požadované listiny nedoplnil a svědecké výpovědi neprovedl. S prohlášením L. T. N. se žalovaný vypořádal tak, že je zjevně účelové a skutkově nesedí s daným případem.

Detentorem neznačených tabákových výrobků v daném případě mohla být jen osoba, která měla přístup do sklepa č. 4, v níž byly tyto výrobky nalezeny. Jedině tak lze naplnit podmínku faktického ovládnutí věci. Žalobce tvrdil, že do sklepa přístup neměl, že o něm nevěděl a neměl od něj klíče. Za účelem prokázání svého tvrzení navrhoval výslechy obyvatel domu, a to k okolnostem užívání sklepa č. 4, a výslechy osob N. T. H., D. T. V. a L. V. H., a to k okolnostem převzetí bytu žalobcem a k tomu, zda a kdo sklep č. 4 užíval. S ohledem na časové souvislosti věci, kdy se žalobce stal vlastníkem sklepa č. 4 dne 16. 6. 2010 (tj. cca jeden měsíc před domovní prohlídkou), nelze totiž vyloučit, že vybrané výrobky byly ve sklepe uloženy jinou osobou dříve, než došlo k převodu vlastnického práva. Kdyby se prokázalo, že se žalobce neujal držby sklepa, tak se ani nemohl stát detentorem vybraných výrobků, neboť by nebylo lze uvažovat o tom, že by mohl fakticky ovládat sklep a jeho obsah v situaci, kdy do tohoto prostoru neměl faktický přístup.

Krajský soud je též přesvědčen, že v dané věci měl být spis doplněn o přílohy Postoupení informace ze dne 29. 11. 2011, neboť by mohly poskytnout podstatné skutečnosti, ke zjištění skutkového stavu věci. Podle krajského osudu je nezbytné, aby byla do spisu založena nájemní smlouva, na kterou je v této informaci odkazováno, neboť je podstatné zjistit, kdo ji uzavřel a jakých prostor se týkala. Nelze totiž opomenout, že neznačené cigarety byly podle protokolu o domovní prohlídce nalezeny i ve sklepe č. 9, který měl ve vlastnictví pan Z. Ve sklepe č. 9 a 10 pak byly nalezeny i padělky výrobků (sklep č. 10 měla podle plánu ve vlastnictví paní N.). Podle plánu sklepů předloženého Společenstvím vlastníků jednotek šlo o sklepy č. 5 a 6. Podle názoru krajského soudu je k určení detentora vybraných výrobků nalezených ve sklepe č. 4 nezbytné prověřit to, zda měl někdo pronajaty ostatní sklepní místnosti a zda není možné, že tato osoba měla přístup i do sklepa č. 4. Dále je třeba

prověřit tvrzení paní Ž., zástupkyně Společenství vlastníků jednotek, která při domovní prohlídce uvedla, že prohledávané sklepy užívají osoby vietnamské národnosti a že již byly v minulosti vyzvány, aby tyto prostory vyklidily. Paní Ž. měla být vyslechnuta jako svědek a měla být dotazována k tomuto svému tvrzení ve smyslu jeho konkretizace.

Krajský soud nemůže akceptovat postup daňových orgánů, které bez jakéhokoliv bližšího a detailnějšího zjišťování skutkových okolností případu (odmítly provést žalobcem navržené důkazy), automaticky považovaly za plátce daně vlastníka sklepa, ačkoliv se ze skutkových okolností případu jeví jako pravděpodobné, že do sklepa č. 4 mohly mít přístup osoby vietnamské národnosti, které mohly mít v nájmu jiné sklepní prostory v dané nemovitosti. Podle zvoleného postupu daňových orgánů by bylo možné vždy určit plátce daně jakožto skladovatele bez větších obtíží fakticky pouhým nahlédnutím do katastru nemovitostí bez zjišťování, zda má vlastník daného prostoru i vztah k vybraným výrobkům. Daňové orgány postupovaly v rozporu s citovanou judikaturou, podle které odpovědnost nelze spojovat pouze s prostorem, nýbrž v první řadě s předmětnými výrobky a jejich detentorem.

Žalovaný se v napadeném rozhodnutí na str. 8 a 9 pokoušel odůvodnit, proč je nutno žalobce považovat za detentora vybraných výrobků, ovšem nepřesvědčivě. Žalovaný toliko uvedl citace judikatury a dále uvedl, že detentorem *mohl* být žalobce, neboť měl přístup do sklepa jako jeho vlastník, čímž byla naplněna podmínka faktického ovládání věci. Podle názoru krajského soudu však v řízení nebylo prokázáno, že měl žalobce přístup do sklepa. Na tuto skutečnost žalovaný usuzoval jen z toho, že žalobce byl vlastníkem, aniž by zohlednil jím tvrzené okolnosti věci a aniž by provedl důkazy, které žalobce navrhl k prokázání toho, že k nalezeným vybraným výrobkům nemá kvalifikovaný vztah. Pokud žalovaný na str. 9 napadeného rozhodnutí konstatoval, že nebylo prokázáno, že s neznačenými tabákovými výrobky nakládala a že do sklepa měla přístup jiná osoba, pak k tomu nelze než uvést, že taková skutečnost skutečně prokázána nebyla, neboť v tomto směru ani nebylo prováděno žádné dokazování. Veškeré důkazní návrhy žalobce byly bez dalšího odmítnuty a v podstatě se vycházelo pouze z vyjádření paní Žákové (u něhož ani žalobce nebyl přítomen), z písemného vyjádření Společenství vlastníků jednotek (nabízelo by se provést výslech obyvatel domu) a z písemného prohlášení žalobce ze dne 3. 9. 2012, které žalobce zpochybnil.

Žalobce se pokoušel prokázat, že k vybraným výrobkům nemá žádný vztah, a to tím, že se snažil prokázat, že ani neměl přístup do sklepa a ani nevěděl o jeho existenci. Tím se pokoušel liberovat a prokázat, že vybrané výrobky neměl v detenci. Daňové orgány mu měly vyhovět a navržené důkazy provést, neboť jediné tak bylo možné zjistit skutkový stav věci. Přitom nelze říci, že by žalobce navrhoval výslechy osob, které jsou nedosažitelné nebo nedostupné. Navrhoval výslechy obyvatel domu na adrese S. č. p. 16 a dále výslech tří osob vietnamské národnosti, z nichž jeden bydlí na adrese S. č. p. 16 a jeden žije v Ostravě a druhý v Karlových Varech. Odmítnutí provedení výslechu těchto osob je podle názoru krajského soudu neodůvodněné. Povinnost provést výslechy žalobcem navržených svědků je zcela v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 – 119, publikovaným pod č. 1572/2008 Sb. NSS, v němž se konstatuje, že „*svědka je třeba vyslechnout vždy, požaduje-li to daňový subjekt, ledaže se jedná o požadavek vedený toliko snahou mařit či účelově prodlužovat daňové řízení (např. požadavek na výslech svědka, který se zdržuje v cizině, zjevně se nehodlá do ČR k výslechu dostavit, takže jeho předvolávání k výslechu bude neúčelné, a jeho výpověď není možno poříditi ani jiným způsobem, zejm. cestou mezinárodní spolupráce v daňových věcech)*.“ Na druhou stranu krajský soud

konstatuje, že bylo naprosto legitimní ze strany žalovaného, že z důvodu neúčelnosti a prodlužování daňového řízení odmítl provést výslech L. T. N., který se zdržuje ve Vietnamu.

Žalovaný uvedl, že nebylo lze spis doplnit o listinné důkazy (např. o nájemní smlouvu), neboť se týkají jiného daňového řízení s jiným daňovým subjektem, a odkázal na povinnost mlčenlivosti. Krajský soud konstatuje, že povinnost mlčenlivosti jistě musí být zachována, ovšem v situaci, kdy nalezení vybraných výrobků a padělaného zboží ve třech sklepech v jednom bytovém domě spolu zjevně souvisí, nelze jednotlivé úkony řízení s různými daňovými subjekty striktně oddělovat, neboť např. z výsledků osob, které byly označeny jako plátcí daně v jiných řízeních (v souvislosti se zbožím v ostatních sklepech), mohly vyjít najevo okolnosti uložení vybraných výrobků ve sklepech č. 4 a zjištění skutečnosti, kdo měl do tohoto prostoru přístup. Krajský soud doplňuje, že žalobce nepožadoval doplňovat do spisu podklady, které se týkají jiného daňového subjektu. Žalobce pouze požadoval založení do spisu nájemní smlouvy, na kterou je odkazováno v Postoupení informace a podle které byl žalobce dokonce považován za plátce daně (jak vyplývá z Výzvy k podání řádného daňového tvrzení ze dne 8. 10. 2012). Po zjištění, jakých prostor se nájemní smlouva týká a kdo ji uzavřel, by měl logicky následovat výslech daných osob, avšak nikoliv k jejich daňovým povinnostem, nýbrž k tomu, zda něco vědí o uložení vybraných výrobků ve sklepech č. 4 a o tom, zda měl žalobce přístup do těchto prostor. V tomto případě nelze o porušení mlčenlivosti ze strany daňových orgánů ani uvažovat.

Lze souhlasit se žalovaným, že výslech příslušníků, kteří provedli domovní prohlídku, odmítl (viz str. 13 a 14 napadeného rozhodnutí), neboť jejich výslech by nemohl přinést žádné zjištění o tom, zda byl žalobce detentorem vybraných výrobků, tj. zda měl přístup do daného sklepa. Ovšem výsledky žalobcem ostatních navržených osob (obyvatelé domu a tři osoby vietnamské národnosti – jeden z nich je dárce), nelze považovat za bezpředmětné, neboť právě z těchto výpovědí může být zjištěna daná skutečnost, a to zda žalobce měl přístup do sklepa č. 4. Žalobce má právo na procesní obranu a na to, aby se pokusil prokázat své tvrzení, že se neujal držby sklepa, a tedy ani detence vybraných výrobků. Žalovaný je pak povinen takové důkazy, které nejsou zjevně irelevantní, provést. Odůvodnění žalovaného, kterým odmítl provést výsledky ostatních navržených svědků, je naprosto nepřijatelné. Nebylo možné navržené důkazy lakonicky odmítnout s tím, že žalovaný již nemá žádné pochybnosti o skutkovém stavu věci. Krajský soud dále doplňuje, že žalobce nenavrhoval výslech svědků k tomu, aby bylo zjištěno, komu vybrané výrobky patří [což skutečně není podstatné z hlediska § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních], nýbrž navrhoval výsledky svědků ke zjištění, kdo sklep č. 4 užíval a kdo mohl mít vztah k vybraným výrobkům. To je skutečnost podstatná, neboť od ní se teprve odvíjí faktická možnost detence vybraných výrobků.

Nedostatečně zjištěný skutkový stav věci a odmítnutí provedení důkazů navržených žalobcem má za následek to, že řízení je zatíženo vadami, pro které musí být rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. b) zrušeno, neboť skutkový stav vyžaduje rozsáhlé a zásadní doplnění.

Následně se krajský soud zabýval dalšími žalobními body, ovšem jen těmi, ve vztahu ke kterým je to možné s ohledem na shora vyslovenou vadu řízení. S ohledem na to, že krajský soud přistoupil ke zrušení napadeného rozhodnutí a řízení se vrátí do stádia po podání odvolání, tak krajský soud nepovažuje za nutné se zabývat žalobním bodem IX, který se týká nahlížení do spisu v řízení před žalovaným odvolacím orgánem a způsobu vedení spisu, tj. zda byl členěn na část veřejnou a neveřejnou.

Žalobce jako další žalobní bod namítal, že výzva k podání řádného daňového tvrzení ze dne 8. 10. 2012 nebyla způsobilá prolomit běh prekluzivní lhůty pro vyměření daně, neboť byla učiněna uměle a nepodloženě. Danou námitku vyhodnotil krajský soud jako nedůvodnou.

Podle § 47 odst. 1 ZSDP, ve znění účinném do 31. 12. 2010, *pokud tento nebo zvláštní zákon nestanoví jinak, nelze daň vyměřit ani doměřit, či přiznat nárok na daňový odpočet po uplynutí tří let od konce zdaňovacího období, v němž vznikla daňová povinnost, nebo do tří let od vzniku daňové povinnosti u těch daní, které nemají zdaňovací období.* Vybrané výrobky byly nalezeny v červenci 2010. Podle § 17 zákona o spotřebních daních je zdaňovacím obdobím kalendářní měsíc. Daňová povinnost vznikla v červenci 2010, což tedy znamená, že tříletá prekluzivní lhůta pro vyměření daně by skončila dne 31. 7. 2013.

Podle § 264 odst. 4 věty první a druhé daňového řádu však *běh a délka lhůty pro vyměření, která započala podle dosavadních právních předpisů a neskončila do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona posuzuje podle ustanovení tohoto zákona, která upravují lhůtu pro stanovení daně; okamžik počátku běhu této lhůty určený podle dosavadních právních předpisů zůstává zachován. Účinky právních skutečností, které mají vliv na běh této lhůty a které nastaly přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se posuzují podle dosavadních právních předpisů.* Toto přechodné ustanovení znamená, že prekluzivní lhůta pro doměření daně, která počala běžet podle § 47 zákona o správě daní a poplatků a neuplynula do účinnosti daňového řádu, se od 1. 1. 2011 posuzuje podle nového právního předpisu. V důsledku toho úkony, jež byly učiněny po 31. 12. 2010, se z hlediska možného přerušení nebo prodloužení prekluzivní lhůty pro vyměření nebo doměření daně započaté ještě za účinnosti předchozí právní úpravy řídí pravidly obsaženými v § 148 daňového řádu. Podle § 148 odst. 3 daňového řádu platí, že *byla-li před uplynutím lhůty pro stanovení daně zahájena daňová kontrola, podáno řádné daňové tvrzení nebo oznámena výzva k podání řádného daňového tvrzení, běží lhůta pro stanovení daně znovu ode dne, kdy byl tento úkon učiněn.*

Za úkon způsobující přerušení prekluzivní lhůty nelze považovat takovou výzvu, kterou správce daně vydal formálně za výhradním či hlavním účelem spočívajícím v zachování lhůty pro vyměření daně. K tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2015, č. j. 4 Afs 54/2015 – 21. Výzva nebude zpravidla způsobilá přerušit běh prekluzivní lhůty k vyměření daně, pokud nebude podložena důvody a zjištěními, které správce daně vedly k jejímu vydání. Dále nelze přerušit běh prekluzivní lhůty úkonem, který byl učiněn na jejím samém konci zjevně s tím účelem, aby bylo dosaženo běhu nové prekluzivní lhůty. Krajský soud vyhodnotil, že výzva správce daně k podání řádného daňového tvrzení ze dne 8. 10. 2012, doručená žalobci fikcí dne 19. 10. 2012, měla vliv na běh prekluzivní lhůty k vyměření daně, a to v tom smyslu, že její běh byl podle § 148 odst. 3 daňového řádu přerušen a počala běžet lhůta nová. Ačkoliv žalobce poukazuje na dobu cca dvou let ode dne provedení domovní prohlídky do doby, než správce daně počal konat, tak nelze říci, že by výzva byla učiněna na samém konci prekluzivní lhůty toliko s úmyslem oddálit její konec. Jak již bylo uvedeno, výzva byla žalobci doručena v říjnu 2012 a konec běhu prekluzivní lhůty by nastal až na konci července 2013. Stejně tak nelze říci, že by byla výzva k podání řádného daňového tvrzení nekonkrétní či nepodložená skutkovými zjištěními. Výzva je odůvodněna a je v ní uvedeno, o jaké podklady se správce daně opíral. V dané fázi svého postupu měl správce daně dostatečně podloženo, že žalobce je osobou povinnou ke spotřební dani; na žalobci pak bylo, aby toto zjištění vyvrátil. Správce daně vycházel

z protokolu o domovní prohlídce, z plánu suterénních prostor, z vyjádření zástupkyně Společenství vlastníků jednotek a z prohlášení žalobce ze dne 3. 9. 2012 o tom, že je vlastníkem sklepa č. 4. Pokud správce daně zmínil, že žalobce je uživatelem na základě nájemní smlouvy, pak to nelze mít za takovou vadu, aby bylo možno říci, že výzva byla nesrozumitelná a nepodložená. Krajský soud tak uzavírá, že hodnoceno pohledem správce daně v době vydání výzvy nelze mít za to, že by výzva byla formální a nepodložená. Doručením výzvy došlo k přerušení běhu prekluzivní lhůty, což mělo za následek, že započala běžet nová tříletá lhůta.

Žalobce též namítal, že před učiněním výzvy k podání řádného daňového tvrzení měl být nejprve vyzván, k tomu, aby prokázal zdanění či osvobození vybraných výrobků od spotřební daně. V této souvislosti krajský soud konstatuje, že žalovaný na základě odvolací námítky danou výzvu k prokázání zdanění či osvobození vybraných výrobků vydal (výzva ze dne 27. 11. 2013, č. j. 30401-4/2013-900000-304.2) a žalobce stejně žádné takové doklady nepředložil. V tomto kontextu považuje krajský soud danou námítku žalobce za čistě formalistickou. Pokud by žalobce takové doklady měl, tak by je jistě již předložil. Především nelze přehlížet to, že žalobce v prvé řadě zpochybňuje své samotné postavení jako plátce daně z titulu skladovatele vybraných výrobků.

Žalobce namítal, že dne 6. 3. 2013 nebyla zaprotokolována jeho žádost o prodloužení lhůty k vyjádření se k podkladům řízení. Žalobce se podle úředního záznamu ze dne 6. 3. 2013 dostavil s tlumočnickem ke správci daně, kde požádal o spisový přehled, který mu byl předán na nosiči CD. Žádost o prodloužení lhůty k podání vyjádření není v úředním záznamu zaprotokolována a není tomu tak ani v jiných částech spisové dokumentace. Krajský soud je tak nucen konstatovat, že se z žádné části spisové dokumentace nedokládá, že by žalobce podal buď písemnou žádost o prodloužení lhůty či o to požádal ústně do protokolu. Za dané situace nelze než vycházet z toho, že daná žádost podána nebyla. Tvrzení žalobce o tom, že jeho žádost ústně zamítl pracovník správce daně a že se jedná o materiální rozhodnutí bez poučení, které byl oprávněn napadnout odvoláním, je naprosto zavádějící. Podle § 36 odst. 6 daňového řádu totiž platí, že proti rozhodnutí o žádosti o prodloužení lhůty nelze uplatnit opravný prostředek. Opravný prostředek nelze uplatnit, ani pokud by dané rozhodnutí bylo vydáno bez poučení. Ovšem dané úvahy žalobce jsou naprosto irelevantní; pokud nebyla podána žádost, nemohlo být vydáno ani neformální rozhodnutí ve věci. Krajský soud doplňuje, že pokud by skutečně proběhla komunikace mezi žalobcem a pracovníkem správce daně tak, jak ji žalobce popisuje, měl trvat na zaprotokolování svého požadavku na prodloužení lhůty. Za dané situace je krajský soud přesvědčen, že výslech žalobcem navrženého svědka – tlumočníka přítomného u jednání dne 6. 3. 2013 – by ve věci nemohl ničeho osvětlit. Krajský soud v této souvislosti doplňuje, že žalobcovo právo na vyjádření se k podkladům řízení před vydáním rozhodnutí zkráceno nebylo, neboť žalobce mohl svá práva plně uplatnit v odvolacím řízení, což se i stalo. Žalobce se vyjádřil ze dne 23. 2. 2014.

Žalobce namítal, že bylo porušeno jeho právo namítat podjatost úředních osob, neboť správce daně je v daňovém spise neoznačil podle § 12 odst. 4 daňového řádu. Krajský soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že ze strany správce daně skutečně byla porušena jeho povinnost provést úřední záznam o tom, kdo je v dané věci úřední osobou. Spis byl o tento úřední záznam doplněn až dne 24. 5. 2013. Krajský soud však konstatuje, že tato vada řízení nemohla mít vliv na zákonnost řízení. Předně je třeba upozornit na to, že žalobce mohl kdykoliv o sdělení jmen úředních osob požádat podle § 12 odst. 4 daňového řádu a jistě by mu bylo vyhověno; to však žalobce neučinil. Žalobce se seznámil se spisovým materiálem

dne 6. 3. 2013, a tudíž z něj zjistil jména osob, která se na věci podílela. V tomto ohledu se krajský soud zcela ztotožňuje s tím, co uvedl žalovaný na str. 27 napadeného rozhodnutí. Ostatně žalobce v žalobě netvrdí přímé dotčení na svých právech a netvrdí, že některá z osob, která jeho věc v prvním stupni vyřizovala, byla podjata z konkrétních důvodů, a proto je vydané rozhodnutí nezákonné. Žalobce pouze formálně napadá procesní pochybení správce daně, ovšem nespojuje jej s konkrétním a přímým dotčením jeho práv. Daná námitka proto nemůže být důvodná.

Žalobce namítl též porušení zásady dvojinstančnosti řízení a poukázal na to, že v rozporu s § 77 odst. 1 písm. b) daňového řádu se na vydání napadeného rozhodnutí podílela osoba, která již vystupovala v řízení v prvním stupni, a to Mgr. Č. Z obsahu daňového spisu vyplývá, že Mgr. Č. vystupovala v odvolacím řízení jako zaměstnankyně Generálního ředitelství cel. Záznamem ze dne 12. 6. 2013 byla určena jako jedna z oprávněných úředních osob a z titulu své funkce vedoucí oddělení Správních činností – České Budějovice podepisovala dílčí procesní rozhodnutí vydávaná v odvolacím řízení. Žalobce spatřuje působení Mgr. Č. v prvostupňovém řízení v tom, že dne 29. 11. 2011 podepsala Postoupení informace, které Celní ředitelství České Budějovice zaslalo Celnímu úřadu Strakonice. V této informaci se uvádí, že byla provedena domovní prohlídka na adrese S. č. p. 16 a byly nalezeny neznačené tabákové výrobky, které byly zajištěny. S ohledem na možné místo pobytu potenciálního plátce spotřební daně, došlo k postoupení informace místně příslušnému správci daně k zahájení úkonů ve věci vyměření spotřební daně.

Na základě uvedeného krajský soud zhodnotil, že v odvolacím řízení nevystupovala podjata úřední osoba. Nelze totiž vycházet z toho, že by se Mgr. Č. jakkoliv podílela na řízení před správcem daně v prvním stupni. Mgr. Č. pouze předala místně příslušnému správci daně informace, které byly zjištěny a které by mohly vést k zahájení vyměřovacího řízení. Samotné vyměřovací řízení bylo zahájeno již Celním úřadem Strakonice, a to na základě výzvy a oznámení ze dne 8. 10. 2012. Mgr. Č. v řízení před správcem daně nikterak nevystupovala. Mgr. Č. se nepodílela na řízení v prvním stupni před správcem daně a nebyla tudíž vyloučena pro odvolací řízení vedené Generálním ředitelstvím cel jako nástupcem po zaniklém Celním ředitelství České Budějovice.

V této souvislosti je ještě nutno doplnit, že na nyní posuzovanou situaci nedopadá žalobcem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2006, č. j. 2 Afs 143/2004 – 105, publikovaný pod č. 1620/2008 Sb. NSS. V nyní posuzovaném případě totiž nelze vycházet z toho, že by Mgr. Č. poskytovala konzultace správci daně o tom, zda má řízení se žalobcem zahájit a jak v něm má postupovat. Mgr. Č. do samotného průběhu řízení v prvním stupni v žádném případě nezasahovala, pouze ještě před jeho zahájením poskytla správci daně dostupné informace, které by mohly nasvědčovat tomu, že nebyla vybrána spotřební daň, a proto je nutné nalézt jejího plátce a zahájit s ním vyměřovací řízení. Zásada dvojinstančnosti daňového řízení nebyla nikterak dotčena.

Podle žalobce z protokolu o domovní prohlídce nevyplývá, že předmětem daně jsou cigarety nalezené ve sklepě č. 4. Sklep č. 4 není podle žalobce ztotožněn s objektem č. 1 podle protokolu o domovní prohlídce. Z protokolu o domovní prohlídce se jednoznačně podává, které vybrané výrobky byly zajištěny v objektu č. 1, který je jak slovním popisem, tak přiloženým plánkem ztotožněn se sklepem č. 4. To, že na plánec není výslovný odkaz v protokolu, nebrání jeho použití k osvědčení toho, které sklepy, byly v suterénu domu prohledány. Plánek suterénního prostoru je přílohou protokolu a není nutné, aby byl kýmkoliv verifikován. K odvolací námitce byl spis doplněn o kopii originálu protokolu s podpisy osob,

kteřé prohlídku uskutečnily a s podpisem osoby nezúčastněné a s podpisem paní Ž. Množství nalezených cigaret ve sklepe č. 4 se jednoznačně podává z obsahu správního spisu (protokol o domovní prohlídce a seznam zajištěných cigaret – tabákové výrobky zajištěné na adrese S. č. p. 16).

Žalobce v této souvislosti namítal i to, že cigarety jakožto důkaz a podklad rozhodnutí byly zničeny a že v daňovém spise nebyly zajištěné cigarety dokumentovány a on neměl možnost se seznámit s podkladem řízení. Daná námitka je podle krajského soudu nedůvodná. Množství zajištěných cigaret je ve spise jednoznačně zadokumentováno tak, jak bylo popsáno shora. Požadavek žalobce na to, aby cigarety byly fyzicky uchovány až do skončení daňového řízení, nevyplývá z žádného právního předpisu. Osud zajištěných cigaret nesouvisel s daňovým řízením vedeným se žalobcem. Jak žalobci bylo sděleno Celním úřadem Jihočeského kraje, ve vztahu k zajištěným cigaretám bylo vydáno rozhodnutí o jejich zabrání, v důsledku čehož se jejich vlastníkem stal stát; následně byly zabrané tabákové výrobky v souladu se zákonem zničeny.

Pokud žalobce namítá, že nikde není zadokumentováno, jak dlouhé byly tabákové provazce v cigaretách a že tedy nelze jednoznačně stanovit výši daně, pak krajský soud nepovažoval jeho námitku za případnou. Postup při stanovení výše daně je správcem daně jednoznačně popsán v odůvodnění jeho rozhodnutí. Správce daně postupoval podle § 102 a násl. zákona o spotřebních daních. Délka tabákového provazce má vliv na stanovení počtu kusů cigaret. Podle § 104 odst. 5 zákona o spotřebních daních v tehdy platném znění platilo, že u cigaret se každých započatých 90 mm délky tabákového provazce považuje za jeden kus. Ačkoliv není známa délka cigaretového provazce zajištěných cigaret ve sklepe č. 4, nelze říci, že by to byl údaj rozhodující, neboť správce daně při výpočtu výše daně podle pomůcek zjevně kalkuloval s tím, že šlo o tabákové provazce délky do 90 mm, neboť každou cigaretu bral jako jeden kus. Množství cigaret vyjádřené v kusech je přitom základem spotřební daně pro pevnou část daně, která se stanoví součinem pevné sazby daně (1,07 Kč za kus) a počtu kusů cigaret. Počet kusů cigaret, ze kterých správce daně vycházel, odpovídá tomu, že v jedné krabičce je dvacet cigaret (např. LM modré – zajištěno 5000 cigaret, tj. 250 krabiček po dvaceti kusech cigaret, což odpovídá počtu 25 nalezených kartonů). Při neznalosti délky cigaretového provazce vycházel správce daně z toho, že jedna cigareta se rovná jeden kus pro účely výpočtu pevné sazby daně. Žalobcem namítaná skutečnost tedy nemůže mít žádný vliv na výpočet výše daně, neboť správcem daně bylo při užití pomůcek zvoleno řešení, které bylo co nejvíce v jeho prospěch.

Námitka, že žalobce je v rozhodnutí nesprávně označen jako podnikatel, není důvodná. Podle žalobce bylo řízení vedeno s neexistující subjekt - fyzickou osobou podnikatelem. V dané souvislosti je nepodstatné, zda bylo zjišťováno, zda věc souvisí s podnikatelskou činností žalobce či nikoliv. Žalobce jako fyzická osoba a jako fyzická osoba – podnikatel je touž osobou a nelze v žádném případě vycházet z toho, že se jednalo o non-subjekt, neboť žalobce měl v době vzniku daňové povinnosti živnostenské oprávnění pozastaveno. Daná námitka je naprosto zavádějící, a tudíž nedůvodná.

Konečně námitka žalobce, že postup spočívající v doplnění spisu o ověřenou kopii o domovní prohlídce je v rozporu se zákonem č. 21/2006 Sb., o ověřování shody opisu nebo kopie s listinou a o ověřování pravosti podpisu a o změně některých zákonů (zákon o ověřování), je nedůvodná. Správce daně nepostupoval podle tohoto zákona, když do spisu založil protokol o domovní prohlídce s podpisy (k odvolací námitce žalobce, že protokol o domovní prohlídce je nepodepsán) a jednotlivé stránky orazil razítkem, že kopie souhlasí

s originálem. V této souvislosti se jedná o standardní postup správních orgánů, které tímto razítkem verifikují, že pořízená kopie souhlasí s originálem. Toto ověření nemá kvalitu úředně ověřené kopie podle citovaného zákona, ovšem to nic nemění na tom, že daná listina je způsobilým podkladem řízení. Za situace, kdy žalobce konkrétně neuvedl a nedoložil, že by byla kopie protokolu upravena oproti originálu, tak nelze než uvést, že jeho námitka není důvodná.

V. Závěr a náklady řízení

S ohledem na konstatovanou vadu řízení zrušil krajský soud napadené rozhodnutí bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je v dalším řízení vázán závazným právním názorem krajského soudu podle § 78 odst. 5 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán, který neměl v soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Pokud jde o procesně úspěšného žalobce, v jeho případě jsou náklady řízení představovány zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3000 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

dne 29. října 2015

JUDr. Marie Trnková v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sládková Blanka